



ע"פ 11440/01/15 - יהודה מאור יעקב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כב' השופטים: י' נועם, ר' פרידמן-פלדמן ו-מ' בר-עם
ע"פ 11440-01-15 יהודה מאור יעקב (עציר) נ' מדינת ישראל
המערער
יהודה מאור יעקב (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד רוני אופיר ועו"ד ואדים שוב
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

השופטת פרידמן-פלדמן:

1. ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט ירון מינטקביץ) מיום 30.11.2014 בת"פ 58243-03-14, לפיו נגזר על המערער עונש מאסר בפועל למשך שנתיים, מיום מעצרו, ומאסר על תנאי למשך 5 חודשים.

כתב האישום:

2. המערער הורשע, על פי הודאתו, ב- 47 עבירות של איסור הפצה, לפי סעיף 7(א) לחוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים תשע"ג-2013 (להלן: "**החוק**"), ב- 27 עבירות הדחת קטין לחומר אסור בהפצה, לפי סעיף 8(1) לחוק, ובעבירה של ייצור, הכנה והפקה לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג-1973.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בו הודה המערער, המערער וד', שהינו קטין, הינם חברים. במהלך השנים 2013-2014 נהג המערער לרכוש חומר מסוכן מסוג PB-22 (להלן: "**נייס גאי**") ולמכור אותו. במקביל פנה המערער לד' והוסכם ביניהם כי ד' יסייע למערער למכור ולהפיץ "נייס גאי" בין השאר לקטינים. בהזדמנויות רבות סיפק המערער שקיות של "נייס גאי" לד', אשר היה מוכר אותן עבור סכום ממוצע של 100 ₪ לכל אחת, הן בבית הספר בו למד והן ברחבי ירושלים, הן לבגירים והן לקטינים, ואת הכסף היה ד' מעביר למערער. עבור שירותיו אלה, היה המערער משלם לד' בדרכים שונות, ובהן כסף מזומן, תשלום על ארוחות וכדומה.

האישום הראשון מתייחס לתקופה שבמהלך שנת 2013 ועד מספר ימים לפני מעצרו של המערער בחודש מרץ 2014, ולפיו רכש המערער "נייס גאי" בתל אביב ובירושלים, בעשרות הזדמנויות ובתדירות של כפעם בשבועיים, מאדם שזהותו אינה ידועה למשיבה, וסך הכל מאות שקיות עבור סכום ממוצע של 50 ₪ לשקית במזומן, לשימוש עצמי ולמכירה. באותה תקופה מכר המערער שקיות רבות של "נייס גאי" לעשרות אנשים עבור סכום ממוצע שבין 60 ל- 100 ₪



לשקית.

האישום השני מתייחס לסוף שנת 2013, אז פנה ד' לקטין ד.ת., בבית הספר, והציע לו לרכוש ממנו "ניס גאי". במשך 4 חודשים מכר ד' לקטין את הסם, בכשש הזדמנויות שונות, עבור 100 ₪ לשקית. את התמורה העביר ד' למערער.

האישום השלישי מתייחס לסוף שנת 2013, אז פנה ד' לא.ק. ואמר לו שהוא מוכר "ניס גאי". א.ק. פנה לד' ובשלוש הזדמנויות שונות קנה ממנו שלוש שקיות תמורת 100 ₪ כל אחת. את התמורה העבר ד' למערער.

האישום החמישי מתייחס לתחילת שנת 2014, אז ביקש הקטין ע.א. לקנות מד' "ניס גאי". לצורך המכירה הלך ד' לביתו של המערער ולקח ממנו שקית, אותה מכר לקטין. בהמשך מכר לו שש שקיות נוספות. התמורה הועברה על ידי ד' למערער.

האישום השישי, אף הוא בתחילת שנת 2014, מתייחס לקטין ד.ח. שפנה לד' בבית הספר וביקש לרכוש ממנו "ניס גאי". השניים נפגשו וד' מכר לו שקית. סוכם כי התמורה תועבר לד' מספר ימים לאחר מכן. בינתיים העביר ד' למערער 100 ₪ מכספו. ד' מכר לקטין שקית נוספת והעביר את התמורה למערער.

האישום השמיני מתאר מספר מכירות של "ניס גאי" על ידי ד' לקטין ג.ג., בפברואר 2014. התמורה שנתקבלה עבור חלקן הועברה על ידי ד' למערער. תמורה משלוש מכירות נוספות לא הועברה למערער.

האישום התשיעי מתייחס לפברואר 2014, אז ביקש המערער מד', בשתי הזדמנויות, להעביר לב.א.א. שקית "ניס גאי", ואמר לד' להניח את השקיות שמסר לו בתיבת הדואר של ב.א.א.

האישום העשירי מתייחס למכירת "ניס גאי" על ידי ד' לקטין י.ד. במהלך חודש מרץ 2014 בשלוש הזדמנויות. ד' קיבל את החומר מהמערער, ופעמיים העביר למערער את תמורת המכירה.

האישום ה-11 - עניינו גידול עציצים של סם מסוכן מסוג מריחואנה, בתחילת שנת 2014. המערער הזמין באינטרנט זרעים של צמח הקנביס וכן רכש דשן, מנורה ואוהל מותאם. את הזרעים גידל בדירה ששכר. בחיפוש שנעשה בדירתו נמצאו העציצים, עלי קנביס במשקל של 1,760 גרם וכן 180 שקיות "ניס גאי".

תסקיר שירות המבחן:

4. בבית-משפט קמא הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו של המערער. על פי האמור בתסקיר, המערער בן 21, יליד הארץ, רווק. בתסקיר התייחסות למשפחתו הגרעינית של המערער ולקורות חייו. בשל הקשיים המתוארים בתסקיר, עבר המערער להתגורר לבד בגיל 17, ואז החל לעבוד בפיצריה והתפרנס טוב, עד למעצרו בתיק זה. טרם מעצרו התדרדר מצבו עקב שימוש מופרז בחומרים פסיכואקטיביים.

המערער מוכר לשירות המבחן מאז היותו בן 14, אז הסתבך בעבירות רכוש ואלימות. בהמשך הסתבך בשימוש בסמים, הימורים ומעורבות עם חברה עבריינית. בשנת 2011 התקבל לטיפול בקהילה הטיפולית מלכישוע, אך הורחק משם כעבור חודשיים.



לגבי העבירות המערער מקבל אחריות למעשיו. לדבריו בתקופה הרלוונטית לכתב האישום מצבו ההתמכרותי החמיר ודבר זה הניע אותו לרכוש כמויות גדולות של "ניס גאי" ולמכור חומר זה.

המלצת קצינת המבחן הייתה להטיל על המערער מאסר לריצוי בעבודות שירות לתקופה קצרה כעונש מוחשי, מאסר על תנאי וצו מבחן כדי לאפשר התאמתו למסגרת טיפולית כוללנית.

גזר הדין:

5. בגזר דינו התייחס בית-משפט קמא לעבירות בהן הורשע המערער. מדובר בעבירות על פי חוק שנחקק באוגוסט 2013, ומטרתו למנוע שימוש בחומרים פסיכואקטיביים סינתטיים, אשר מיוצרים במעבדה ושינוי קל בהרכבם מוציא אותם מתחולת פקודת הסמים המסוכנים והופך את השימוש בהם והפצתם למותרים. בית המשפט ציין כי החוק יוצר שלב ביניים, בין חומר מותר להפצה ושימוש, לבין סם מסוכן שהשימוש בו והפצתו אסורים, מאחר שתהליך ההכרזה על החומר כסם מסוכן הוא תהליך ממושך. המטרה היא לאסור הפצת החומר בשלב הביניים. כן ציין בית המשפט כי "ניס גאי" הינו קאנבואיד סינתטי, הדומה בהשפעותיו לחשיש. באוגוסט 2014 תוקנה פקודת הסמים המסוכנים והחומר מהווה מאז סם מסוכן.

בית המשפט קבע כי "יש להתייחס לחומר אותו הפיץ הנאשם כאל סם מסוכן, דומה לחשיש, בהבחנה שבעת ביצוע העבירות טרם הוגדר כסם ממש, אלא "רק" היה חומר אסור בהפצה. לפיכך מתחם העונש אותו אקבע ביחס לעבירות השונות יהיה אמנם נמוך ממתחם העונש אותו הייתי קובע לו היה מדובר בחשיש, אך ישקף העובדה כי מדובר בחומר אשר השפעותיו - ונזקיו - לכל הפחות דומים לאלו של חשיש..."

בהתאם לכך ולמהות האישומים, קבע בית המשפט מתחם עונש אחד לאישומים הראשון והתשיעי - 6 עד 18 חודשי מאסר; מתחם לאישומים השני, שלישי, חמישי, שישי, שמיני ועשירי - 18 עד 48 חודשי מאסר; ולגבי אישום 11 - מספר חודשי מאסר עד 18 חודשי מאסר. בקביעת מתחמי הענישה התייחס בית-משפט קמא להיקף הפצת החומר האסור, לכך שהמערער נעזר בקטין לשם הפצת החומר והפך את הקטין לחלק משרשרת הפצת החומר, בכך שפעל להגיע לחבריו הקטינים של הקטין. בית המשפט קבע כי **"העובדה שאין מדובר בסם מסוכן ממש, אלא "רק" בחומר אסור בהפצה, אינה נסיבה מקלה משמעותית. כאשר מדובר בקטינים, החומרה היא בהרגלתם לעשות שימוש בחומרים פסיכואקטיביים, אשר השפעתם דומה להשפעת סם, שהרי הרציונל הנוגע לסמים פותחי שער (או חומרים מסכנים פותחי שער) הוא בעל עוצמה מוגברת בכל הנוגע לקטינים"**.

לעניין הנסיבות שאינן קשורות בעבירות, התייחס בית המשפט לכך שלחובתו של המערער הרשעה קודמת בעבירות שונות בגינה ריצה 20 ימי מאסר, וניסיונות שיקום לא צלחו עד כה, ומאידך לגילו הצעיר של המערער, כבן 20 שנה, לנסיבות חייו הקשות, לכך שהמערער עבד באופן תקין, הודה וקיבל אחריות למעשיו, והביע רצון להתנתק מהחברה העבריינית. כן התחשב בכך שמדובר באיסור פלילי חדש ובחומר אשר עד לא מכבר נמכר באופן גלוי.

בית המשפט התייחס לטענה כי המערער לא היה מודע לפליליות שבמעשיו, וקבע כי המודעות איננה רלוונטית וכי החוק קובע חזקת מודעות, ומכל מקום, אופן התנהלותו של המערער בהפצה, הדומה להתנהלות של מי שמפיץ סמים מסוכנים, מלמד כי המערער היה מודע לפסול שבמעשיו.



בסיכומו של דבר גזר עליו בית-משפט קמא עונשים בצדו הנמוך של כל אחד ממתחמי הענישה, וחפף באופן ניכר בין העונשים, כמפורט לעיל.

טיעוני ב"כ הצדדים:

6. בערעור טוען ב"כ המערער כי בגזר דינו של בית-משפט קמא נפלו מספר טעויות:

נטען כי טעה בית המשפט בהשוואה שערך בין חוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים, לבין פקודת הסמים המסוכנים, שכן ישנם הבדלים מהותיים בין שני החוקים וכל אחד ראוי להתייחסות שונה של בית המשפט. לדבריו, מדובר בעבירה מסוג עוון, להבדיל מסחר בסמים שהוא עבירה מסוג פשע שהעונש המקסימלי בצידה 20 שנות מאסר. כן ציין כי להבדיל מסם מסוכן, אין איסור על החזקת החומר המסוכן אלא רק על הפצתו. לטענת ב"כ המערער, מתחמי הענישה שקבע בית המשפט מחמירים יתר על המידה ותואמים עבירות על פקודת הסמים המסוכנים ולא עבירות על חוק המאבק בחומרים מסכנים.

בנוסף טען ב"כ המערער כי חלפה כחצי שנה בין הגשת כתב האישום לבין הכרזת החומר כסם מסוכן, זמן ארוך שיש לו השלכה על מידת האשם והפליליות של מעשי המערער. בנוסף התייחס לכך שעד להכרזה על החומר כחומר מסוכן, הופץ החומר בצורה חופשית וחוקית.

ב"כ המערער טען כי שגה בית המשפט בכך שסטה סטייה קיצונית מהמלצת שירות המבחן, שהייתה להטיל מאסר לריצוי בעבודות שירות. לדבריו, לאור גילו הצעיר של המערער, יש להעדיף את שיקולי השיקום על פני שיקולי ההרתעה או הגמול. כן טען כי לא ניתן משקל מספיק להודאתו של המערער ולהבעת החרטה.

בנוסף התייחס ב"כ המערער לעונש שנגזר בינתיים על השותף - הקטין ד' - מאסר על תנאי, שירות לתועלת הציבור וצו מבחן. לטענת ב"כ המערער, מערכת היחסים בין השניים הייתה חברית. כן טען כי גם השותף הורשע במספר רב של עבירות, חלקן הפצת החומר ללא קשר למערער. עוד טען כי מעשיו של המערער נעשו על רקע מצבו ההתמכרותי החמור, תחת השפעת הסם, להבדיל מזה של השותף שלא השתמש בחומר בעצמו והיה מודע למעשיו, וכי פער הגילאים בין השניים, כארבע שנים, אינו מצדיק פער בענישה. בנוסף טען כי בגזר הדין עניינו של השותף ניתן משקל לתהליך השיקום, מה שלא נעשה במידה מספקת בעניינו של המערער.

לפיכך ביקש להקל בעונשו של המערער.

7. המשיבה טוענת כי לא נפלה טעות בגזר דינו של בית-משפט קמא. לטענתה, בית המשפט עשה הבחנה בין שני החוקים הנדונים, תוך התייחסות לחלקים המשותפים ביניהם, לכך שהחוק נועד למלא חלל לתקופת הביניים, עד להכרזת החומר כסם מסוכן. לעניין מתחם הענישה ציינה כי המתחם שקבע בית המשפט אמנם זהה לזה שבעבירות סמים, אך כאן מדובר ב- 20 עבירות, לעומת עבירה אחת של הפצת סם מסוכן. כן טענה כי בית המשפט נתן דעתו לנסיבותיו האישיות של המערער ולאמור בתסקיר שירות המבחן, כמו גם לעברו הפלילי. בית המשפט אינו חייב לקבל את המלצת שירות המבחן, כשזו חורגת ממתחם העונש הראוי.



לגבי העונש שנגזר על השותף הקטין, טענה כי בהתאם לכתב האישום המתוקן שעל פיו נדון הקטין, בכל העבירות שביצע הקטין, למעט אחת, פעל הקטין כשליחו של המערער והעביר את התמורה שקיבל עבור החומרים המסכנים למערער. לדבריה, לא רק שהמערער דרדר קטינים רבים להשתמש בחומרים המסכנים, הוא עשה כן ביתר שאת כלפי הקטין ד'. למערער, בנוסף, עבירות שאינן קשורות בקטין, עשרות עבירות באישום 1 וכן אישום 11. בנוסף טענה כי בעוד המערער התקבל למסגרת טיפולית לגמילה מסמים, כבר בשנת 2011, אך התנגד לטיפול והורחק מהמקום, הקטין עבר שיקום מוצלח. בנוסף ציינה כי יש משקל לפער הגילאים בין השניים, למעלה מארבע שנים, כאשר האחד קטין והאחר בגיר.

לפיכך ביקשה לדחות את הערעור.

דין ומסקנות:

8. חוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים, תשע"ג-2013, חוקק כחלק מהמלחמה בשימוש ובהפצת סמים מסוכנים, בשל התופעה של הפצת "סמים חוקיים" - חומרים שהשפעותיהם דומות להשפעות סמים מסוכנים, אשר אינם נכללים בפקודת הסמים המסוכנים. מדובר בחומרים המיוצרים ומופצים לכל דורש, למרות הסיכון הרב הנשקף מהם. בהצעת החוק (הצעות חוק 783 מיום 3.7.2013) נאמר:

"הצעת חוק זו באה להילחם בתופעת השימוש בחומרים המסכנים ושיווקם, בין השאר, בקרב בני נוער וצעירים. זאת, באמצעות מתן כלים בידי הרשויות להתמודדות עם התופעה בדומה להסדרים שגובשו במדינות אחרות בעולם המתמודדות אף הן עם אותה תופעה".

החוק מאפשר הכרזה דחופה על חומר כ"חומר מסכן". תוקפה של ההכרזה 12 חודשים, תקופה אשר נועדה לאפשר הכרזה על החומר כסם מסוכן, תוך הגנה על הציבור באיסור להפצת החומר בתקופת הביניים.

הצורך בהסדרת האיסור לתקופת ביניים, נובע מכך שיצרני החומרים שוקדים על שינוי הרכבים הכימיים של החומרים, כדי שלא ייכנסו לגדר החומרים שהוכרזו כאסורים על פי פקודת הסמים. נדרשת תגובה מהירה של הרשויות לשינויים הנעשים בחומרים בפרק זמן קצר ביותר (ראה הצעת החוק).

לצד האיסור, קבע המחוקק עונשים מקלים מאלה שבפקודת הסמים - מאסר למשך 3 שנים בגין הפצה, מכירה, יבוא, יצוא, אספקה ועשיית עסקה או החזקת החומר במטרה לעשות אחת הפעולות האמורות, ומאסר למשך 5 שנים בעבירה של הדחת קטין לחומר אסור בהפצה - במתן החומר לקטין או בשידול קטין להשיג את החומר.

מטבע הדברים, מדובר בחומרים שהחזקתם, גם לצורך הפצה, מותרת בשלב מסוים, וההכרזה עליהם כחומרים מסכנים הופכת את הפצתם, שהייתה מותרת, לאסורה.

9. הפסיקה:

אף שמדובר בחוק חדש יחסית, ניתן למצוא פסיקה בעבירות על פי חוק זה. להלן מספר דוגמאות לפסיקה הנוהגת:



ת"פ 20825-08-14, מדינת ישראל נ' ניר יהודה (21.9.14) - 2 חודשי מאסר בפועל בגין מכירה אחת של חומר מסכן.

בת"פ 25725-01-14, מדינת ישראל נ' וסקר (12.6.2014) נגזר על הנאשם מאסר למשך 8 חודשים, בגין שתי עבירות של איסור מכירה, ייבוא וייצור של חומר אסור. בית המשפט הפנה לגזרי דין נוספים שניתנו באותו עניין:

ת"פ 15892-12-13, נגזרו על נאשם, בהסדר סגור, 12 חודשי מאסר בפועל, הכוללים הפעלת מאסר מותנה בן 3 חודשים בחופף וזאת בגין סחר של חומר מסכן מסוג b-nbome-25 יחד עם החזקת 1 גרם קוקאין והחזקת 1.8 גרם חשיש לצריכה עצמית.

ת"פ 28897-04-14 נגזרו על הנאשם, בהסדר סגור, 10 חודשים מאסר בפועל, זאת בגין החזקת 150 גרם חומר מסכן מסוג 1.9, pb22 מיליטר LSD ו-0.25 גרם קוקאין. עונש זה כולל הפעלת מאסר מותנה שאורכו לא צוין בגזר-הדין.

ת"פ 33408-01-14, נגזרו על הנאשם, בהסדר סגור, 10 חודשים מאסר בפועל זאת בגין סיוע לסחר של שקית אחת של חומר מסוג pb22, סחר אחד של חומר מסוג ab-fubinaca והחזקת שש שקיות של אותו חומר למטרות הפצה.

ת"פ 54254-01-14 נגזרו על הנאשם בהסדר סגור, 12 חודשים מאסר בפועל בגין מכירה אחת של חומר אסור מסוג PB22. עונש זה כולל הפעלת מאסרים מותנים בחופף.

ת"פ 17474-01-14 נגזרו על נאשם 1, בהסדר סגור, 6 חודשים מאסר בפועל בגין עבירה של סיוע לסחר ב - 4 חבילות של חומר מסכן מסוג "נייס גאי", ואילו על נאשם 2 נגזרו 8 חודשים מאסר בפועל בגין סחר באותן 4 שקיות. לשני הנאשמים עבר בעבירות סמים.

ת"פ 17647-08-09 נגזרו על הנאשם, נעדר עבר פלילי, 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בגין מכירת "סם פיצוציות".

10. ומכאן לענייננו -

א. כאמור, המערער הורשע ב- 47 עבירות של איסור הפצה, שהעונש בגין כל אחת מהן הוא עד 3 שנות מאסר, וב- 27 עבירות הדחת קטין, שהעונש בגין כל אחת מהן עד 5 שנות מאסר.

בניגוד לטענת ב"כ המערער, לא כל העבירות הינן מסוג עוון, 27 עבירות הינן עבירות מסוג פשע.

ב. "נייס גאי" - החומר שבגין הפצתו הועמד המערער לדין - הוכרז "חומר מסכן" באוגוסט 2013, ושנה לאחר מכן הוכרז כסם מסוכן.

נתון זה מצביע, בדיעבד, על המסוכנות שבחומר, כשמנגד, עד לאוגוסט 2013 הוחזק החומר ונמכר לכל דורש, מבלי שהייתה בכך עבירה.



ג. בית משפט קמא קבע כי יש להתייחס לחומר אותו הפיץ המערער כאל סם מסוכן, דומה לחשיש. בית המשפט לא טעה בקביעה זו, מאחר שהשפעותיו של החומר ונזקיו אכן דומים לאלה של סם מסוכן מסוג חשיש. כאמור, בעת שנגזר דינו של המערער, כבר הוכרז החומר סם מסוכן. מכל מקום, קביעת בית המשפט מתייחסת למהות החומר ולא לעצם מעשי ההפצה שבהם הורשע המערער.

ד. לצד הקביעה האמורה, התייחס בית-משפט קמא לכך שבעת ביצוע העבירות היה החומר בגדר חומר אסור להפצה ולא סם מסוכן, ואף ציין כי מתחם העונש אותו הוא קובע נמוך ממתחם העונש שהיה קובע לו היה מדובר בסם מסוכן.

לגבי האישום הראשון והתשיעי, בהם מדובר בלמעלה מ-20 עבירות של הפצת החומר ובשתי עבירות של הדחת קטין, קבע בית המשפט, כאמור, מתחם ענישה בין 6 ל-18 חודשים למכלול העבירות.

לגבי האישומים השני, שלישי, חמישי, שישי, שמיני ועשירי, בהם מדובר בלמעלה מ-20 עבירות של הפצת חומר ולמעלה מ-20 עבירות של הדחת קטין - 18 עד 48 חודשי מאסר למכלול העבירות.

באישום 11, שעניינו עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים, בשל גידול שתילי מריחואנה - קבע בית המשפט מספר חודשי מאסר עד 18 חודשי מאסר.

בהתחשב בכך שמתחם העונש ההולם שקבע בית-משפט קמא מתייחס לכמה אישומים, ובין היתר לעשרות עבירות הנוגעות להדחת קטינים והפצת חומר מסכן לקטינים, באמצעות קטין, שהעונש בגין כל אחת מהן עד 5 שנות מאסר, ובהתחשב בפסיקה הנוהגת כמפורט לעיל, קביעת בית המשפט סבירה ואין מקום להתערב בה.

ה. אשר לעונש שנגזר על המערער - בית משפט קמא התייחס לעברו הפלילי של המערער, מתקופת היותו קטין, לגילו הצעיר, לנסיבות חייו הקשות, לקבלת אחריות על מעשיו, הודאתו ורצונו להשתקם. כן התחשב בית המשפט בכך שמדובר באיסור פלילי חדש ובחומר אשר עד לא מכבר נמכר באופן גלוי. מנגד התייחס לבעייתיות העולה מתסקיר שירות המבחן בעניינו של המערער.

בהתחשב במכלול הנסיבות הרלוונטיות, שנלקחו כולן בחשבון בגזר הדין, עונש של שנתיים מאסר אינו מצדיק התערבות של בית משפט שלערעור.

11. אשר להשוואה לעניינו של הקטין ד' - השוואה כזו יש לערוך על פי כתב האישום בו הודה כל אחד מהנאשמים:

ד' הודה בכתב אישום הכולל ארבעה אישומים, במספר רב של עבירות איסור הפצה והדחת קטין לחומר אסור בהפצה. כתב האישום בעניינו של ד' מתאר כיצד בעקבות פנייה של המערער לד', הוסכם בין השניים כי ד' יסייע למערער למכור ולהפיץ "נייס גאי". המערער סיפק לד' את הסם, ד' היה מוכר אותו לבגירים ולקטינים ואת הכסף היה מעביר למערער. עבור שירותיו אלה קיבל תשלום מהמערער בדרכים שונות. פרט למקרים בודדים, מרבית העבירות בכתב האישום בעניינו של ד' נעשו בקשר למערער. דהיינו, בקשר בין השניים היה המערער העבריין העיקרי.

בזמן ביצוע המעשים היה ד' כבן 16-17 שנה, ואילו המערער היה כבן 20-21 שנה, פער משמעותי של ארבע שנים,



כאשר ד' קטין והמערער בגיר.

גם בעת גזירת הדין היה ד' קטין ואילו המערער בגיר.

בנוסף, לגבי ד' נקבע עונשו בין היתר בהתחשב בכך שעבר תהליך שיקום משמעותי. לעומת זאת, בעניינו של המערער עולה מהתסקיר תמונה קשה של התמכרות לסמים וניסיון טיפול שכשל בעבר בשל התנגדות המערער.

בנסיבות אלה, אין כל בסיס להשוואה בין השניים, והעונש שנגזר על הקטין ד' אינו מצדיק הקלה בעונשו של המערער.

12. לאור האמור לעיל אנו דוחים את הערעור.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים, לשב"ס ולשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ט באייר תשע"ה, 18 מאי 2015, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

משה בר-עם, שופט

רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת

יורם נועם, שופט